

В А Т Р А

О Р Г А Н П Л А С Т О В О Ї
І
Г Р О М А Д Я Н С Ь К О Ї Д У М К И



Т Р А В Е Н Ь — Ч Е Р В Е Н Ь 1947.

V-VI



В А Т Р А

ОРГАН ПЛАСТОВОЇ І ГРОМАДЯНСЬКОЇ ДУМКИ



ТРАВЕНЬ—ЧЕРВЕНЬ 1947.

ВАТРА

Орган пластової і громадянської думки

Травень—Червень 1947.

Появляється неперіодично. — Редагує Колегія.

Видає Курінь УУПС «ХАРАКТЕРНИКИ».

•

Privy sory — На правах рукопису

У ДЕНЬ СВ. ЮРІЯ

ДО ВАС, СЕНІОРИ ПЛАСТУ, ОЦЕ СЛОВО!

Третя вже чужоземна весна у розгарі, як ми по волі й неволі найшлися далеко від Рідної Землі. І безперечно у день св. Юрія полинете згадками туди, де на гамірних, молодечо-надійних шляхах змагань до ідеалу розгорювалася Ваша юність, де й зростала Ваша мужня сила й досвід у великій, нераз і кривавій боротьбі за цей ідеал легенди св. Юрія. За нами далеко, далеко, гейби в казці, золоті вогні святоюріївських, пластових ватер по різних урочищах нашої, прегарної Батьківщини, незабутні слова наших бадьорих пісень і присяг, але за нами також дні чину, праці й кривавих, жорстоких зусиль, дні спільних великих діл або час самотньої віри в себе, в ідею, в велике заприсяжене майбутнє.

Та нас не зломлять ці, нераз гіркі, як полин дні, хоч досі не дана нам ще була перемога. Бо ми свідомі того, що вершин ідеалу не досягається словами чи хитрунством, ми свідомі того, що жертви життя тих наших друзів, що більше до нас не повернуться, це безвідкличні постуляти в боротьбі за ідеал. І тому ми віри в зачаті ще працями нашими діло визволення не тратимо. Відродження Пласту в широку, сьогодні на нашій еміграційній відносини могутню організовану силу це одна з ознак, що ми праці на половині шляху не кинемо. Віри в ідеал і волі його добути в нас не бракує. Виховані в юнацьких пластових лавах працівники й борці достатньо це засвідчили на протязі 35-літнього існування Пласту, своєю громадянською працею чи жертвами своєї крові. Але глядім ще й на добутий у тих наших змаганнях до ідеалу досвід, бо належне використання досвіду, значить «оминути зрадливі яри» наших помилок, — це половина успіху.

А одна з цих помилок це свідомо, чи несвідомо вороже, не тільки Пластові, але й усьому організованому українству твердження, що ідеали, які Пласт поклав у свої вершини, це тільки «гра для молоді», що з хвилиною закінчення юнацького віку можна без шкоди, а то й з пожитком для розвою й росту українського життя всеціло або частинно подолати невмірущі для кожної, здорової спільноти гасла святоюріївської легенди.

Ні, і ще раз ні... Навпаки, поки всього нашого, громадянського життя не проникнуть ідеали служби Богу й Батьківщині, служби ближнім і послуху нами самими встановленій владі, поки юнацький пластовий закон не стане в духовому його поглибленні й законом зрілих мужів, доти багато жертв будуть трагічно — зайвими. Невідклична й нехайна отже потреба під сучасну пору

для сеніорів хай буде ствердження, що «пластове», а що «непластове» не тільки в ділянці виховання молоді, але й в усіх важливіших ділянках нашого, організованого життя. Треба це стверджувати кожночасно і конфронтувати його з нашим поступуванням. Так бо й думали основники Пласту; однак вони зачали «велику гру» від молоді тільки тому, що як визначні педагоги, мужі науки і громадянські діячі знали, що до створення нового покоління, оживленого одною, спільною ідеєю, можна дійти тільки шляхом перевиховання юнацького кадру. Юнацький кадр це тільки вихідна точка, спільна дія в Пласті, виховання зрілих мужів, це тільки реальна сила й міра вартости Пласту та його завдань.

До цього нашого ствердження вартости пластових ідеалів у нашому громадянському житті, всеціло або частинно вже завернули, після добутого в останні десятиліття досвіду, визнатні ідеологи нашого життя, що досі далекі були від пластової організації, а нераз й ще даліше її гасел і завдань. Це були радісні перші хвилини для тих, що їх віра в Пласт не гасла ніколи. Опісля чи й рівночасно прийшов момент, коли на сірому, еміграційному тлі нашого життя найшлися на пластовій праці знову разом, у спільних змаганнях сотні, сотні давно в Пласті виховуваних працівників без різниць віроісповідних чи політично-партійних поглядів. Що ще вчора здавалося бути у сфері мрій, сьогодні сталося дійсністю. Мало того. За час дволітньої праці зникають поволі залишки давнього недовіря, затирається у спільних змаганнях те, що нас ділило, скріплюється за це те, що єднає. Витворюється здорова спільнота.

Хай отже ця сьогоднішня пластова спільнота вже не тільки юнаків, але й зрілих осіб стане тривким зав'язком цього покоління, що зуміє загоїти рани, нанесені жорстокими ворогами й власними помилками. Не дивімся на пластову організацію, як на чужий тільки взірць. У нашій історії за чужі взірці ми нераз дорого платили. Ми творили Пласт з нутра нашої Нації і для нас, а не на експорт. Він є витвором нашої духовости, він отже може мати й дійсно має свої власні завдання, яких може не потребує мати скавтовий улад іншої нації, історичне завдання, збудоване на чесній, щирій, отвертій, «великій грі» пластового побратимства й довіря, свободи й карности, обережності й жертвенности, розуму й святого запалу.

До Вас, Сеніори, оце моє слово.

Скм. Сіркий Лев.

До наших обов'язків на еміграції

Психічний камінь, що гнітить кожного з нас, що є причиною цієї трудної ситуації, в якій ми находимося — це те, що ми сьогодні тут, а дуками деінде. Сьогодні мусимо теж бути готові, що завтра будемо знову деінде. Так склалося, що ті речі, про які ми собі колись тільки уявляли, сьогодні переживаємо. Колись ми мріяли про мандри по широких шляхах чужини і про поворот із тих шляхів до Батьківщини. Це було нашим бажанням і ми їй не думали, що воно стане дійсністю. Ми цей емігрантський шлях верстатимемо по пластовому, коли усвідомимо собі, що це тільки зреалізована наша давня, молодеча мрія про мандри.

Еміграція — це слово, що має часто трагічний вислів. Еміграція — це праця і відносини, що ломлять часто найтвердші характери і хребти. Їй грозить моральний розклад. Все інше легко налагоджується, але задержати моральний хребет — це найважливіше. Простувати цей хребет можна великими не малими справами, бо ж ми відірвані зовсім від ґрунту. Нагадується один грецький міт про героя, що борювався і не смів стратити дотику з землею, бо тоді впав би поборений. Так само й ми. Ми не сміємо втратити духового контакту з Батьківщиною, бо тільки тоді можемо протиставитися моральному знидінню. Треба, щоб ми зрозуміли, яке велике завдання має наш зв'язок з рідною землею.

Еміграція має два головні завдання: репрезентація Батьківщини і творення зв'язків для неї. Ніякий край не живе сам про себе. Не існують ніякі відокремлені держави. Все має своє значення, сьогодні світ малий. Навіть багато двох господарів, щоб посподарити на землі. Світ корчиться. Намагання вирватися з фатальних пов'язань з судьбою свого народу — це короткозорість, що мститься на долі одиниці.

Зв'язок для Батьківщини — це обов'язок еміграції. Ті, що лишилися на рідних землях, то якщо вони мають якусь претензію до нас — то це ті дві речі: репрезентація Батьківщини і зв'язки для неї. Нас може оправдувати історія, але звільнити нас від розрахунку з того, що ми зробили в тих трагічних днях, того обов'язку не скинемо з себе. Тому таке розуміння справи еміграції — це той контакт із землею. Це те, що може нам дати силу і захвати перед тим, що гряде. Для песимізму нема підстав, і елегантні захоплення теж не варто поширювати. Ми мусимо вважати себе післанниками Батьківщини і коли повернемося до неї, треба буде зложити їй звіт. І це правильний підхід, бо тільки в тій формі находимо відповідь на всі питання і проблеми. Ми вислані сюди, і тільки так можемо оправдати своє існування тут, інакше ж ми мусіли б уважати себе дезертирами.

Репрезентація культурних, духових надбань і доброго українського імені, дорогою зв'язків для тої справи, ми можемо зробити дуже багато, багато більше, як хто інший. На еміграцію вишло чверть мільйона провідних мас. Ніколи Україна не буде мати для репрезентації більше людей. Будні, чорні дні часто звужують наш горизонт, часто не дозволяють бачити широких аспектів. Нашим мemento є свідомість, що ситуація на теренах нашої Батьківщини — це ситуація фізичного й морального ломання українства. Ми

може одинокі залишимося тим, правдивим, незломним елементом, коли прийде можливість інших відносин на нашій Батьківщині, що з них відродиться український дух. Такі то проблеми наших еміграційних буднів, що включаються в загальну проблему українства.

Тут треба взяти до уваги середовище внутрішньо-українське і середовище неукраїнське. Їх не можна відокремити. І коли сьогодні деякі люди ці роблять авантюри, грабунки — то ті люди відмежовуються від нас і від нашої цілі, але ми від них не можемо відмежуватися. Не можемо відмежуватися від наслідків роботи елемента, від якого ми хотіли б відмежуватися — від злочинного і карного елемента. А це має вплив на нашу емігрантську ситуацію і на нашу політику.

Повстає питання, як представляється українська ситуація взагалі. Треба мати на увазі зовнішню і внутрішню ситуацію. Два роки після війни нема мира, ясно зарисувався поділ світу на Схід і Захід. На чужині ми живемо владиво в двох світах: один чужий, а другий — це наші умовини і наші відносини, це наш світ. Дві сили формують нашу долю. І вислідна тих двох сил — це наша ситуація, в якій ми находимося. Зовнішні сили можуть бути нам прихильні або ворожі; внутрішні можуть бути позитивні та негативні. Наша політика мусить підчинятися наказові збільшити добрі, зовнішні сили й до максимум збільшити внутрішні позитивні сили, як теж безпощадно нищити зовнішні ворожі сили і внутрішні негативні сили.

З цього відповідь, як ми маємо ставитися до нашої політики. Не є доцільним існування двох фронтів в українстві. Ми в таку доцільність ніколи не віримо. Коли говоримо, що від Пласту очікуємо щось нове, то це, що ми є революційним рухом. Чужі рухи стараються використати природні різниці, які в нас, вірогідні територіяльного походження і т. д. Ці різниці зовсім природні, бо ж ми не є уніформованою масою. Ті різниці саме товчком поступу, доказом нашого, духового багатства. Це тільки ворожі сили стараються привести їх в комплекс ненависти між нами. Але ці різниці ми зуміємо ліквідувати пластовим способом і ми мусимо це доказати. Маючи ці загальні засади на увазі, ми не будемо мати багато труду при розгляді еміграційних проблем. Тут не місце для розгляду цілої української ситуації, тільки одне приходиться нам ствердити, що вирвати нас з політичного, українського життя було б злочином, бо ми виховуємо український тип людини. В тій площині ми не можемо скинути з себе відповідальності перед історією.

За нами вже перший, організаційний етап. У нас був вплив молоді й деяке розчарування мусіло бути, але ми на це були приготувані. Еміграція може більше, ніж якась інше середовище, створює такі умовини й перешкоди. Але на це є умовини, щоб із ними боротися. Ми читаємо, як англичці здобували колонії серед жахливих умовин, несамовитих трудів і жертв. Але вони опанували все нові й нові простори та віддавали державі все нові й нові колонії. Ми вислані, щоб опанувати ті важкі умовини, бо історія котиться і карти міняються — це доказали останні роки.

Завтра — це послідовний наслідник сьогодні, для нас існує завтра. Не є ніколи запізно та треба зараз приступити до роботи. Ми йдемо на еміграцію з ідеалом українського гуманізму.

Також важне, щоб ми не розпорошили себе, пам'ятаючи, що два і два не є тут, як у математиці 4, але вісім і десять. Ми зможемо зберегти моральну силу тоді, якщо будемо знати, що ми не одинцем. Кожний пластун існуватиме для нас, де він не був би і де він не пішов би. Пластова Старшина буде мати за завдання перевести зв'язок між розсипаними пластунами. Одночасно мусимо пам'ятати про обов'язок ініціативи, щоб відроджувати пластове життя. Тоді завтра все таки мусить належати до нас. Важне, щоб після з'їзду ми роз'їхалися з почуттям, що ми в той спосіб, а не інакше, розуміємо проблеми дальшої скитальщини. Щоб ми побачили цей великий ідеал пластуна, що дасть нам силу й можливість перевести це в повний хосен для нашої Батьківщини.

(Із промови на 3-му з'їзді С. У. П. Е.)

Скм. Д-р А. Фіголь.

Як протиставитись закидам

Одне з найважливіших завдань кожного пластуна, зокрема пластуна-сеніора, це пропаганда пластової ідеї в непластовому світі. Ця пропаганда повинна йти в двох напрямках — а саме, на приєднання для Пласту нових членів і прихильників, як між своїми так і між чужими та на відпертя і опрокинення тих закидів, що їх роблять Українському Пластові його вороги.

Очевидно, як у першому так і в другому найбільше переконуючу силу має не слово, а діло. Пластуни своїм життям, своєю поведінкою в пластовому та в громадянському житті не лише з'єднують прихильників собі, але теж виказують неправдивість закидів, що їх робиться Пластові. З другої ж сторони пропаганда словом чи письмом, хочби й найкраща й найліпше обоснована не принесе жодних успіхів, якщо будуть їй противорічити вчинки пластунів, що колідували б з основними засадами пластової ідеології, чи — що гірше — загально людської чи української національної честі й моралі.

Треба нам з'ясувати собі основні закиди, що їх Пластові ставить внутрішньо-українська, ворожа пропаганда та пізнати всі протидії. Приходиться нам ствердити, що українське громадянство прийняло дуже прихильно буйне відродження Українського Пластового Уладу на еміграції, після 15 літ законспірованого, тайного існування в краю під різними формами. Але відроджений на еміграції Пласт стрінувся теж із ворожими закидами, по перше зі сторони явних чи укритих ворогів українського народу, що їм сіллю в оці буйний розвиток нашої, всеукраїнської, як під віроісповідним чи класовим і територіяльним оглядом пластової організації, а по друге зі сторони таки деяких своїх чинників, які вважають, що тільки вони самотні мають монополію організувати й виховувати українську молодь.

Які ж бувають основні закиди проти Пласту? Залежить воно від того, котра сторона робить ті закиди, але звичайно вони такі: Український Пласт, як взагалі всі скавтові організації, мають інтернаціональний характер, відтак, що він є організацією одної партії, а вкінці, що він є організацією «панів».

Які наші протидії на ті закиди?

Що до закиду, що Пласт являється організацією з інтернаціональним обличчям, треба вяснити, що не кожна добра ідея, що поширилася завдяки її знаменитим вальорам у цілому світі є інтернаціональною, в тому гіршому розумінню анаціональності, чи протинаціональності, яке ми інтернаціоналізмові надасмо сьогодні. Бо інтернаціоналізм скавтінугу базується тільки на ідеї міжнароднього братерства і толеранції, що не за-

буваючи на любов свого, виключає безпідставну ненависть до чужого, але бореться з зоологічним націоналізмом, що, як виказав досвід, ніколи нікому не вийшов на добро.

Закид той відпирає теж обставина, що ідея, яка присвічувала при творенні скавтінугу її творцеві — не філософові, чи фанатичному філіантропові, а героєві, англійському генералові Бі-ІІІ, мала на меті створення організації, що її завданням було б виховувати громадян-оборонців британської імперії не тільки для її оборони, але громадян-піонерів величчї й могутності їх батьківщини. Відпираючи той закид треба звернути увагу на те, що Український Пласт не тільки своїми кличами, виховними методами та програмою, що мають на меті виховати свідомих і безмежно відданих своєму народові громадян, але теж ролею, яку українські пластуни відіграли в нашому національному житті — дав доказ, що це насправду українська організація. На обставину, що Український Пласт є дійсно всеукраїнською і понадпартійною організацією, треба покликатися на приклад тих пластунів, що не в ім'я групи чи партії, не в ім'я привати, а для того, щоб «на щастя дорогу ввести Вітчизну», томилися довгі роки по тюрмах і каторгах та зложили жертву життя, щоб ділом засвідчити вірність Україні. Отже це не доказ інтернаціоналізму чи байдужості супроти Батьківщини, але якраз навпаки — доказ чогось зовсім протилежного. Доказом являється теж обставина, що наші вороги так переслідували Український Пласт.

Вкінці — як протидіяти другому, недорічному закидові, що Український Пласт — це організація «панів»? Треба рішуче ствердити, що Український Пластовий Улад ніколи не робив при наборі чи трактуванні членів жодних станових, чи класових різниць, що в нас уже в краю були селянські, робітничі та ремісничі частини, а походження, мастковий стан, звання чи освіта не були для нікого перешкодою, щоб вступити в члени Пласту. Пласт творить своєрідну народну «еліту», але до неї має право ввійти кожний, що може в собі виплекати відповідні духові вартості.

У подібний спосіб треба відпирати й інші закиди, але не можна забувати, що самі слова не допоможуть. Треба, щоб пластуни ділом доказали, що вони вірять у свої ідеї. Бо коли пластуни будуть ангажуватися в партійні боротьби чи анаціональній діяльності, не перестерігаючи при тому засад чесної гри, чи втягати до тої боротьби Пласт, відтак коли будуть замикатися у вузьких гуртках для взаємної адорації, стануть пластовими емеритами — тоді не pomoже жодна, хочби й найкраща пропаганда. Пл. сеніор В. Р.

Про зацікавлення молоді

Нещодавно принесли гамбурзькі часописи вістку про банду хлопчиськів, що з вулиць міста забирала авта, їздила ними так довго, як довго вистачало бензини, а потім покидала їх денебудь. Хлопці вмiли отворити майже кожне авто й пустити в рух, мотор-запалювач носив на цей випадок провідник хлопців у кишени. Не дивлячись на великий рух на вулицях Гамбургу, хлопці не мали ані одного нещасливого випадку. Поліція перевела пробу: оці 8—13-літні хлопці вмiли кермувати автом так, як найкращі шофери.

Чи вони вчилися кермувати автом? Ні, нідин з них не проходив шоферського курсу чи навіть іншого більш-менш систематичного навчання. З того приводу прирівнює співробітник гамбурзького часопису «Ді Вельт» сучасну молодь з нами — старшими на одно покоління, — стверджуючи безсумнівний технічний поступ, чи радше більше опанування технічним обладнанням у сучасній молоді в порівнанні з нами. Ми мусіли вчитися їздити навіть на ровері, нинішні хлопці цього не потребують. Їм аби ровер, вони їдуть відразу, навіть такі малі хлопці та дівчатка, що не дістають ще до педалів, дають собі раду, їдуть стоячи, хоч воно для нас старших подобає на акробатику. Здібніші їдуть відразу автом, завтра певно будуть так само добре кермувати літаком.

Ще один приклад.

Ми пригадуємо собі, як багато було нещасливих випадків із залишками стрілен після першої світової війни. Не десятки, але сотні й тисячі хлопців, що «бавилися» різними стрільнями, були поранені або вбиті. Тепер після другої світової війни про щось таке чуємо рідко. Чи може залишилось менше стрілен, або вони технічно простіші? Навпаки, їх залишилося багато більше і їх конструкція багато складніша. Чи може хлопці втратили охоту до цієї небезпечної забави? Теж ні. Але вони мають вже такий великий, життєвий досвід, як і фахові піротехніки. Коли все ж трапляються нещасливі випадки, як от нещодавно в Кельні, де згинуло 11, 4—6-літніх дітей від міни, то воно трапляється майже виключно власне з малими дітьми.

Сьогодні кожний 8—10-літній, пересічний хлопчина назве вже з віддалі 1 км марку авта, чи з віддалі кількох кілометрів пізнає тип літака, що для старших залишиться на все мабуть «тайною».

Чи треба більше прикладів?

Причина того проста і ясна, хоч так мало про неї говориться: розвиток техніки. Ми, старше пластове покоління, жили в іншій добі, яку можна б ще середньовічною назвати. Ми бачили лиш у великих містах в ряди-годи авта, кіно чи жарівку, а про літаки хіба лише тоді читали. Сьогодні не те. Авто витиснуло з вулиць міста коня, кіно стало звукове й всім доступне, навіть у малих місцевостях, поруч жарівки в кожній хаті найдемо десятки інших електричних приладів, не згадуючи вже про розвиток летунства, підводних човнів, радія, чи вкінці атомової енергії. Ми, як і тодішня дитвора всіх інших народів, жили ще в добі, що існувала дуже довго, бо можна навіть тисячі літ, але саме тепер скінчилася.

Бо як ми були ще дітьми, їздили на дерев'я-

них конях і візках, стріляли з лука, грали кічки, отже бавилися ще зовсім так само, як бавилися наші ровесники в княжу, чи козацьку добу, в старовинній Греції чи Єгипті. Сьогодні вже найменші їздять «автом» — при чому автом може бути перевернутий столик, або навіть кусок дошки, лише, але мусить бути керма. Коли два-три столики під рукою, їдуть діти «поїздом», або літаком. Замість у кічки грають сьогодні діти копаного м'яча і то чим попаде: каштанами, камінчиками тощо.

Коли ми за наших дитячих літ находили мертву пташу, ми влаштували «похорони», висипали могилу, прибірали її кам'яними пам'ятниками і квітами. Нинішній дитворі служить мертва птаха за копаній м'яч.

Цей останній приклад вказує на другу основну зміну, якій підпало молоде покоління — поруч індустріалізації. Ми назвали б це безсердечністю, але це дуже суб'єктивне вже окреслення. По мійому треба назвати це попросту реалізмом — бо сучасні діти живуть у сучасному світі, вони мають зрозуміння для реального, для того, що є, а без жалю проходять попри те, що минуло.

Інакше, як ми. Ми були романтики і це видне і з повищих прикладів і з усього іншого. Ідеали нашої молодости були далекі від нас, далекі в часі або в просторі. Це був гетьман Сагайдачний, чи полковник Богун, що давно померли, це були Вінету, чи інші шляхотні вожди далеких, індійських племен, чи вкінці Шерлок Голмз, або герої фантастичних романів Жюль Верна.

Героями нинішньої дитвори живі люди — Нурмі або Гаркавенко, чи будьяка дружина копаного м'яча. На спортових змаганнях — що в свою чергу теж помітно змінили душу молоді — можна цих героїв побачити, подивляти, ба навіть більше, бо немов можна брати безпосередню участь в їх зусиллях.

Це теж один із виявів реалізму життя і захоплення сучасним.

II.

Хто справді хоче бачити, той давно вже побачив, що сучасна дитвора зовсім інша від учорашньої. — одне покоління і світ змінився до непізнання. Але не все змінилось. Наші виховні методи і програми, що в руках старших, отже людей вчорашнього світу, ті самі, що були вже в XIX. ст. У школі, навіть у Пласті панівна просвітянщина.

Наслідки того вже тепер очевидні: не школа і навіть уже не Пласт виховує молодь, її виховує оточення, а тут на еміграції з огляду на великий занепад виховного впливу родини, можна сказати виховує молодь «вулиця». Смію твердити, що це не є вина сучасної молоді, «яка нічим не цікавиться», це радше наша вина, що ми не зуміли найти властивої дороги до її розуму й серця.

Бо молодь цікавиться дечим, але зовсім не тим, чим ми в наших молодих літах цікавилися. Вона цікавиться технікою, спортом, вона має свої, інші від наших ідеали. І тому ми не повинні й не сміємо міряти наших дітей мірилами наших дитячих літ. Ми жили в іншій добі в іншому світі. Тимто, смію далі твердити, що ми не повинні і не сміємо виховувати наших дітей на таких, як ми. Вони ж мають жити в іншій добі, в іншому

світі, що ставитиме до них зовсім інші вимоги.

Чи зацікавлення технікою (щире і правдиве!) не є часом чимось для підготовки до нового життя? Чи не треба й нам піти в вихованні по цій дорозі, що її вказує нам життя і сама молодь? Думаємо, що так. Нам треба визбутися в підході до молоді, нашого романтизму, нам треба самим «індустріалізуватися», треба стати реалістами, усучаснитися. Інакше наша виховна робота буде безуспішна. Ми мусимо знайти дорогу до серця молоді, що веде через її зацікавлення.

Пригадуються знаменні слова Бі-Пі:

»Коли хочете втягнути юнака до організації, то пам'ятайте про рибальське правило: Якщо ви заложили б рибам як принаду до їдження те, що вам смакує, то не зловили б ви нічого. На принаду закладається те, що любить риба, а не рибалка«. Повища думка лорда Бейден Пауела оф Джілвен, висловлена на одній з перших сторінок його основного твору про скавтінг для хлопців, указує не лише на основне правило зикозання, що веде від природних зацікавлень до душі молоді, але й на трагізм сьгоднішніх виховників, що стали рибалками із принадою для себе, а не для риб.

III.

Отже треба йти новими шляхами у вихованні нових громадян для нових часів. Передумовою до того є пізнати природні зацікавлення сучасної молоді, бо щойно тоді зможемо молодь захопити, отже й виховувати.

Хочемо запропонувати для вивчення зацікавлення сучасної молоді покищо хоч невеликий до-

слід. Подаємо тут квестіонар. Краще було б довший, основніший квестіонар опрацювати, але життя навчає, як важко перевести дослід з обширними квестіонарами, особливо коли слід зібрати більшу кількість відповідей. Тимто є тому випадку ліпше вже обмежитися до коротшого квестіонара. Ось він:

КВЕСТІОНАР

для пізнання зацікавлень молоді:

1. Який спорт тобі подобається найбільше?
2. Який винахід тебе найбільше цікавить і чому?
3. Яких знаєш великих людей і чому кожний з них великий?
4. Чим хотів (ла) би ти бути?
5. З ким ти дружиш і чи любиш свого друга?
6. Чи ти хлопець, чи дівчина? Кілько тобі літ?

Передостаннє питання призначене для старшої молоді, з уваги на прискішене дозрівання — необхідне, бо воно займає в житті сучасної молоді мабуть більше місця, як це давніше було.

Відповіді, по змозі на листку зшиткового формату, без адреси і підпису, зібрані в різних осередках молоді і серед молоді з різних середовищ, були б пребагатим матеріалом для таких дослідів.

Будемо вдячні всім, що тією справою займуться. Зібрані відповіді просимо прислати на адресу часопису «ВАТРА».

Скм.-д-р Є. Ю. Пеленський

Коли запалає Ватра в Міттенвальді

»Цвіт України і краса, Скобів орлиний ми рід!«. Знову залунають могутньо слова пластового гимну з рядів бадьорої молоді, що вложила на себе добровільний труд служби Батьківщині.

Пластуни це ті, що серед життєвих негод різьблять свій характер, щоб у шляхетному змаганні прямувати до ідеалу новітніх лицарів. Це ті ряди радісних лиць, засмалених сонцем і вітрами, що серед лиха і пригод шукають повноти змісту життя. Бо їм стелиться невідомий, але таємний шлях життєвої боротьби, їх манить ця невідома, чарівна далечінь.

І хто з нас не лине думками до перших пластових таборів, де серед шуму карпатських ялиць, над плесом бистрого Черемошу, чи лагідного Дністра виростало нове покоління?

Пригадайте це, відмолоднійте серцем!

Ось стають Вам перед очима струнки ряди пластунів задивлених в містерію піднесення прапору. Почуєте голос вечірної сурми, що котиться по верхіттях ялиць і губиться десь далеко в карпатських зворах...

Хуртовина розкинула нас всіх по світі, як те листя по полі, та не розбила ланцюга живих сердець, не присипала їх попелом забуття і зневіри. Бо хто був раз пластуном, цей вірність Пластові

доховає до смерті. Через літа війни, нещастя і переслідувань несли ми вірність пластовим ідеям, на поклик станули знову до праці і підносимо гордо пластовий прапор.

Як колись, запалає і тепер пластова ватра, в дружньому крузі засядуть старі й молоді пластуни. Та бракує між нами багато, багато старих наших друзів. Де вони тепер? Коли вдивляємось мовчки в огонь ватри, побачимо, що з полум'ям летять рої іскор у гору і зникають у темряві. Це немов гарячі серця пластунів, що рвуться в гору, до правди до ідеалу. І немов ті іскри з ватри, що зникають, так передчасно згасло не одне, гаряче пластова серце в кривавій боротьбі.

І коли сьгодні палимо пластову ватру, то не ми самі при ній. До нас прилинуть в гості тіні тих друзів, що лягли на шляху...

Шукаймо їх в огнях тріскучих галузок. Шукаймо їх в летячих іскорках ватри. Шукаймо їх в тінях диму вечірної ватри, що стелиться понад сонливим лісом...

І еднаймось з ними в глибокій мовчанці та кріпимся вогнем, що горів у їх серцях...

Скм. Я. Кужаль

Наші вирізки

Безперечно сьогодні переживає українське громадянство на еміграції особливу кризу свого духового життя, зокрема в його політично-суспільній ділянці. Особливі для нас еміграційні відносини, повна свобода думки, доводили на шляху впливів тієї кризи у практичному біжучому житті не раз до жалюгідних подій. Та мабуть цей перший пристрасний стан шукання розв'язки наболілих проблем на платформі фанатичного й безпереривного «моя тільки правда зверху» вже за нами. Почуття відповідальності за долю цілого українства та здоровий український оптимізм що далі частіше перебивається але не тільки в голосах «вопіючих в пустині», але стають стимулами до ревізії поглядів, і за цим, будьмо доброї думки, і вчинків та загального поступування. Це й наш пластовий шлях. До давніших уже починів у цій ділянці й висловлюваних прилюдно різних наших політично-суспільних груп на сьогодні відмічуємо три нові голоси; Перший з них це голос у проблемі «Схід—Захід»¹⁾:

«Але й тут українське здоров'я переборює недугу, і в час великих проб і мір чужі нашепти і накинуті привички змовкають, щоб дати голос спільному українському інстинктові. В 1917 і наступних роках боролися обидві вітки, західня і східня, плече-о-плече проти спільних ворогів і тоді в час дійсної боротьби ніодній з них не приходило на гадку спорити напр. про порядок барв національної коругви. Серед народу Східньої України ім'я галичанина було в повстанчих районах початку двадцятих років паспортом, що отвирав шляхи і серця. В Галичині, не зважаючи на Варшавський договір, ідея соборности і великоукраїнський сантимерт не померкали вже ніколи.

І сьогодні — там у рідній землі в однакових переслідуваннях кується незломна вже українська єдність, зливається в одне русло раціональний захід із степовим, ірраціональним сходом. Тепер цей процес особливо важний. Большевизм накинув Україні і теоретично і практично приспівшену раціоналізацію: марксизм з одного і насильне упромисловлювання з другого боку. Це змінило і спосіб мислення і господарський вигляд України. Але все те покищо механічно накинуті, неорганічні форми. Господарські здобутки мусять бути внутрішньо засвоєні українською духовістю і життям, — і тут раціональний по складу захід, повинен бути важливим співчинником у тім процесі. — А тут, по таборах — помімо всіх упереджень — зближаються галичани і придні-

¹⁾ З рукописного видання УКРОС «Листи до наших приятелів» за лютий 1947, ст. 7, зі статті Д-р М. Шлемкевича «Український мир».

прянци, однаковим життям переборюючи давні різні привички.

Коли ж іноді й денедє яскравіше спалахне недовір'я, а то ворожість, мусимо знати й усвідомити собі: — це чужа рука ще простягається до нас з могили; — або що грізніше: — це жива рука нинішнього ворога роз'ятрює ще зовсім недогоєну рану».

Другий голос це в справі нашого об'єднання докола одного політичного ідеалу, до т. зв. «Основ консолідації»²⁾:

«Зараз скажемо коротко, — що найглибші, а з тим і найтривкіші основи нашого єднання є морально-етичної натури. Без уґрунтування в нас здорової громадської моралі не може бути в нас мови про тривале політичне уздоровлення.

Це правда, що ні замирення, ні консолідації сил, ні створення сильного національного проводу не осягнемо дорогою «зговорення» лише «ад гок» наших партій, залишаючи нечищеним поле наших внутрішніх розходжень. Дарма, що наші партії будуть святочно проклямувати спільні деклямації про згідне ведення нашої визвольної політики. Поки платформою зговорення не стануть передусім означені імponderабілії громадської моралі й політичної мудрости, доти насправді особисті й партійні амбіції й цілі домінуватимуть, як у більшості досі, над загально-національним інтересом».

«Як мається у нас справа з засадою чесного підходу до партійних противників, з оцінкою їх питомої ваги в нашому політичному житті? Не говоримо вже про лицарскість у боротьбі. Але чи є в нас хоч нотка льояльного чесного ставлення до партійного противника? З котрого боку не взяти б? Ні, тільки неперебірчива злоба здискредитувати в очах менше зорієнтованої і менше критично думаючої частини суспільности всіх неоднумців. Перебільшена претенціональність на власну непомильність — аж до самозакоханости, інсинуації і дискредитації противника, це та негідна зброя, якої вживають у нас у партійних спорах».

«І тільки та здорова частина всіх інших, політичних партій без винятку може здійснити велику ідею консолідації українських сил. І навпаки треба видати нещадний бій всім примітивним і неморальним елементам усіх без винятку наших політичних партій, що стоять на дорозі до тепер актуальної мети».

Третій голос це до проблеми свобідного висловлювання своїх поглядів і «чесної гри» в на-

²⁾ З українського тижневика «Час» ч. 14. з 6. квітня 1947 зі статті Евгена Круцька «До основ консолідації».

шому українському сучасному житті. Зразу автор зупиняється на негативнім образі³⁾:

»А як є з пошануванням чужої думки в нас? Чи радо допускаємо других до голосу й чи уважно слухаємо, що вони говорять? Чи навпаки стараємось »закричати« — заглушити чужу думку чи чуже слово?

Скільки разів доводилось нам бути свідками наступного явища: В часописі появляється стаття громадянина, якому аж ніяк не можна закинути злої волі. Він спокійно й річево старається виложити свій погляд на справу, чи дати розв'язку назриваючої проблеми. При тому не зачіпає він ніяких осіб ні груп. Проте має те нещастя, що пропонує йому розв'язка не подобається чи не відповідає поглядам якоїсь групи, якогось середовища, верстви чи партії. А в тім навіть не мав претенсії, щоб його розв'язка була єдино правильна. Він хотів лише причинитися до знайдення правильних шляхів.

Якже ж реагує середовище, якому стаття не подобалась? Перш за все в його кругах видно зденервування й метушню. Серед своїх симпатиків починається творити опінію по кутках. З автора робиться мало що не шкідника загальної справи. Ціла акція йде під шумними гаслами, в роді: — в ім'я історичної правди, проти поширювання злочинних поглядів, проти сутерування брехні тощо. До часопису, що помістив статтю, йдуть спростовання. Як є змога відповісти на статтю в іншій пресовій органі, не брак в полеміці образливих слів, лайки, а то й інсинуації (мовляв, автор мав якусь задню думку, як писав статтю). Замість будуваної дискусії, — руйнуюча сварня».

Однак зараз же автор прецизує своє позитивне становище в цій справі:

»Є відповідальною вимогою, хвилини, — щоб ми навчилися спокійної дискусії. — Скільки проблем, які мусимо розв'язати, є така велика, що завдання можемо сповнити тільки під тою умовою, як у сі візьмемось за працю. Але можемо тільки тоді бути певні, що ніхто не заважається взяти участі в дискусії, як кожному запевнимо свободу слова, як нікого не будемо залякувати, ані заглушувати. Вільне слово — вільних трибунів сьогодні справді набирає гострої актуальності. І мабуть краще плекати культ вільного слова, ніж пустомельним славослов'ям демократії сплачувати дань часові, не вглиблюючись навіть у суть поняття і наражуючись в той спосіб на слухний закид малошляхетної кон'юнктури».

³⁾ З українського тижневика »Час« ч. 14. з 6. квітня 1947. зі статті д-р В. Янова »Свобода думки«.

Пам'ятаймо, що справді здорової думки не вб'є крик ні галас ерихонських труб. — Хвору думку може вбити іноді навіть зігнорування її (образово кажучи: відвернення джентлменів, що слухали ересей весельчака). Прилюдна опінія приймає творчі й убиває руйнуючі думки. І тому слід нам боятися останніх, як хочемо, щоб ми завжди своєчасно почули голос здорового інстинкту широких мас. Запевнім вільне слово кожному й навчимося великої чесноти: толеранції чужого погляду».

»Одна й та сама справа може мати різні розв'язки. Різні аргументи за і проти можна навести, різні наświetлення знайти, з різних історичних підходів розглядати, але умовою є: взаємна толеранція, пошана думки противника, чесне скрещення шпиг. — Хто попадає в зденервування, сам дає доказ, що почувається слабим, що не стає йому аргументів, що в нього комплекс меншестарості».

Між цими, що шукають для нашого українського життя правдивих духових вартостей і творять їх, слід би нам пластунам відмітити теж голос нашого визначного письменника Уласа Самчука, якого твори нам так добре знані, були нами зачитувані і цінені. Він, як представник українських письменників, сповнений глибоким почуттям відповідальності за українську духову майбутність, трагічно боліє ізза братньої боротьби. Тому на відтинку, що його він заступає з великою любов'ю, перестерігає всіх українців:

»Ні, мої дорогі ігноранти. Ми повинні створити більші, сильніші закони сили, ніж звичайні вияви нашого тіла. Машируймо, співаймо, командуймо вправо й ліво, але все таки ми повинні в першу чергу викликати до бою з ворогом наш розум. Не ігноруймо цим добром людини. У світі нам потрібні не »хлопці«, а люди. Розумієте, що без великого, мудрого, творчого осмислення дуже складної ситуації, в якій ми перебуваємо, немислима ніяка інша боротьба. Нам потрібно великих творчих, сильних людей. Людей такого мірила, що не вмістяться в одному таборі там, де видають консерви, що не будуть бруднити рук вириванням газет свого партійного противника. Нам потрібно людей, що підуть у світ, що будуть скрізь, де міряють та виміряють справедливість. Нам потрібна велика, активна, творча інтелегентна сила!«

Такі голоси будемо завжди радісно вітати, бо й вони покриваються з основами нашого пластового світогляду. За нього ми завжди боролися й боремося та в реалізації його постулатів ми до об'єднання з кожним чесним, отвертим, лицарським українцем — готові.

Скм. Шерш

Завдання старшого Пластунства

Друга світова війна кинула велику частину нашої молоді далеко від Рідної Землі, скитатись по чужині. Кинула її на власну долю і недолю, дуже часто без рідні, боротись із тяжким життям. Та вона не зрезигнувала зі своїх прав, не забула про свої завдання. Вона почала творити різні свої товариства та організації, де під проводом старших, досвідчених виховників продовжувала своє виховання та працю над собою. Одною з перших організацій, що відновили свою діяльність на еміграції став Український Пластовий Улад. Метою цієї статті не є представити завдання, що стоять перед цілим Українським Пластом, тут ходять про коротке з'ясування завдань Уладу Українських Старших Пластунів.

Старші пластуни розпочали свою працю найпізніше з-поміж усіх Уладів Українського Пласту. Вже в початках цієї праці відчулося дошкульно брак тих старших пластунів, що пройшли час служби в юнацькому уладі. Через це тут і там повставали певні недотягнення, чи невідповідний підхід до пластової роботи. Ми старші пластуни дуже часто забуваємо про наші найважливіші завдання, вбачаючи їх в зовнішніх виявах (збірки, машерування, однострій і т. д.). На місце тої поверховності в нас мусить повстати зрозуміння, що наші найважливіші завдання це: здобути знання, вщепити в себе, як слід, пластові прикмети, що в першу міру мусить проявитися в нашій поведінці, відповідному світосприйманню та в скристалізуванні нашого характеру й світогляду. Включитися в суспільно-громадське життя та не забувати, що й там треба поступати по пластовому, запізнатися з проблемами нашого культурного, економічного, політичного життя — це ті важливі завдання, які ждуть нас старших пластунів. Незалежно від того не можна забувати про спеціалізування себе в певній ділянці знання чи фаху, заучування чужих мов — це справи, які створять нам передумови до дальшого ведення нашого самостійного життя.

Джемборі радості

В серпні місяці, правдоподібно від 9—21, в 70 км від Парижа відбудеться шостий табір пластунів світу, перший після світової війни і перший після смерті лорда Бейден Пауела, основоположника скавтіну.

Цей з'їзд 40.000 хлопців розбудить напевно такі краї, як Німеччина та Італія, де пластовий рух був довгий час перерваний, а тепер має відновитися і ожити. В Бельгії, Франції і Голандії скавтінг, здушений окупацією, не мав змоги прибрати належного розвою. Крім того багато пластунів брали визначну участь у русі спротиву, а в Англії перебували в рядах армії.

При тому всему не сміємо забувати про ті завдання, які на нас покладаються в наших куренях чи гуртках. Тямити, що на нас дивляться юнаки, яких ми своїм прикладом або виховуємо, або... деморалізуємо. На нас старших пластунів покладаються надії, що ми після опанування проб та зложення пластових іспитів створимо кадри пластових інструкторів та впорядників, що в вихованні новаків та юнаків відіграють важливу роль.

Як цілість старше пластунство мусить приготуватися до того, щоб у майбутності перебрати керму Українського Пластового Уладу з рук теперішніх сеніорів, а це значить перебрати відповідальність за організацію з найсвітлішими традиціями за 35 літ її діяльності, перебрати відповідальність за виховання нового покоління. А чи ми вже в належній мірі до того приготовлені?

Багато нам ще бракує до того, щоб ми могли всі ті завдання успішно виконати. Воно не дивно, ми самі ще замало зжилися з Пластом, ми самі ще замало є запізнані з його світлими традиціями. Але все це дасться доповнити, все це дасться налагодити, якщо в нас буде добра охота до цього та відповідне розуміння Пласту. Адже Пласт — це не програма дії, але це метода, спосіб навчитися, як треба діяти — жити. Ми мусимо в Пласті бути пластунами, а поза Пластом вміти бути всім, не забуваючи про те, що ми пластуни й це нас зобов'язує.

Таке зрозуміння Пласту відіб'ється корисно на нас, бо Пласт для нас буде не накиненою формою, але синтезою відповідної форми та змісту, яка зуміє нас не лише задовільнити і дати нам моральну насолоду, але зуміє нас приготувати стати повновартними одиницями нашої української спільноти.

ст. пл. «Бельзібуб»

Із Одноднівки в перші роковини існування ІІІ. Куреня У. У. С. П. «Лісові чорти».

парад, різnorodних виступів і таборових ватр. Околиці табору теж відповідні для прогулянок. В лісі пороблені дороги та алеї. Буде теж організований передтабір для магазинів і різnorodної допоміжної служби. Крім того будуеться залізничий двірць, внутрішня залізниця, телефонічна і телеграфічна центральна служба, поліційні будинки, протипожежна сторожа та шпиталь на 200 ліжок.

До табору прибудуть найскорше всіх кадри французьких пластунів, що будуть приймати делегації пластунів світу і давати їм пояснення щодо місця, улаштування, прохарчування та в усьому служити поміччю.

Транспортову справу взяла на себе централія залізниць С. Н. Ц. Ф., корабельна компанія та авіаційна служба.

Кожна делегація буде мати безплатний переїзд, в асисті французьких пластунів-провідників. Сам табір буде поділений на 14 підтаборів, що будуть носити назви провінцій Франції. В кожному підтаборі буде кругло 2.000—2.500 пласту-

нів, з того 1.500 чужих і 700 французів. До кожної групи 35 пластунів, буде приділена помічна служба.

Після закінчення Джемборі, кожна делегація буде ще відвідувати провінцію, під знаком якої мешкала в таборі. Підчас тривання табору пластуни зможуть добре себе пізнати і буде нагода показати гостям правдиве обличчя своїх країн.

Денний харчевий приділ виноситиме 3,765 калорій. Це потребуватиме довезення денно 180 тон поживи. Харч буде двох типів, французької і англо-саксонський, що дасть змогу пластунам харчуватися поживою їх країн. На місці джерельна вода, будуть теж інстальовані водопроводи, резервуари й улаштована відповідна каналізація.

Швайцарська делегація під проводом Рамонд Гафнер-а робить відповідну підготовку до виїзду. Виїздить рівно 1000 пластунів.

За «Tribune de Geneve»
подав скм. Леонід Бачинський

ЕСПЕРАНТО І ПЛАСТ

Організація виховання молоді Пласт міжнародна. У кожному народі, де лише існують пластуни, всі вони організовані на тих самих законах, бо ідея і ціль Пласту всюди така ж сама: виростити в молоді всі гарні й шляхетні прикмети характеру, щоб вона стала корисною для своєї батьківщини й людства. Ми, всі всесвітні пластуни чуваємо себе братами, яких об'єднують одні закони, що змагають до тої самої мети. Для цього всесвітнього, пластового братерства конечно потрібна братня мова, для порозуміння і виїни думок та досвіду, пластовому рухові потрібний лучник, що сполучував би всесвітніх пластунів в одну велику спільноту молоді для успішної праці для нашої благородної цілі.

Розв'язка тієї проблеми лежить лише в Есперанті. Впровадити Есперанто до пластового життя треба з двох мотивів: Есперанто — як неутральна мова, з міжнародними елементами, для молоді дуже легка до вивчення. В організації

міжнародного есперантського руху, в можливості переписки й виїни різних колекціонерських об'єктів з цілим світом, криється це містерне «щось», що притягає цікаву молодь і в тої спосіб здійснюється практичність мови. Але найбільша вартість Есперанта для Пласту лежить в його внутрішній ідеї. Есперанто виховує у всесвітності. Завдяки безпосереднім зв'язкам між членами різних національностей можна найкраще, бо на підставі власних помічень пізнати різні народи, досліджувати їх прикмети та вірно оцінювати власний нарід, порівнюючи його з іншими. Есперанто виховує в добром патріотизмі, без повністичної ненависти до всього чужого.

Тому, хай міжнародня пластова лелійка сплетується з есперантською зеленою зіркою в ім'я спільної цілі, до здійснення якої Пластуни й Есперантисти рам'я в рам'я ідуть. Вудь готов!

Скм. М. Михайлів

Міжнародне свято св. Юрія в Регенсбурзі

Міжнародна Скавтова Рада в Регенсбурзі в склад якої входять українські, лотишські та руські пластуни урядила в дні 27. 4. ц. р. цілоденне пластове свято в честь св. Юрія — патрона Пласту.

Свято складалося з трьох частин:

По вислуханні Служби Божої зібралися всі пластуни на таборовій площі, де відбулося відкриття Свята. По піднесенні національних прапорів і привітань відбулася дефіляда всіх пластових частин перед Місс Ю. Сміс з УНРРА, опікункою М. С. Ради, посадником Оселі дир. Я. Сербином і проводом М. С. Р. зі скм. М. Іваненком на чолі.

Другою частиною свята були міжнародні змагання, що мали пластово-спортовий характер.

Гуртки пластунок змагалися в будіванні шатер, варенні кави і в бігу на 300 м з перешкодами. І так:

несли воду в повній бочці
скакали на одній нозі,
пришивали гудзики,

уділювали першу поміч,
і переганялися в мішках.

Юнаки змагалися у будіванні домиків для пташак і робленні предмету домашнього уч?

Старшим пластунам припало почесне, добре діло — управити могили емігрантів на місцевому цвинтарі.

Під вечір в 19-й год. відбулися легкоатлетичні змагання в бігах і скоках.

Свято закінчила традиційна ватра з різноманітною програмою і дотепними виступами. У ватрі брали також участь запрошені німецькі пластуни.

У висліді змагань:

перше місце здобули українці,
друге лотиші,
третє руські.

Свято це поглибило ще більше міжнародню співпрацю і виказало велике вироблення пластунів.

Скм. Беркут.

Із листа Верховного Пластуна до редакції

Дорогі Браття!

Вже після з'їзду в Регенсбурзі, на якому я одержав 1-е число Вашого журналу, хотів Вам написати, як мені подобався журнал і заохотити Вас продовжувати це діло. Я прочитав Ваш журнал докладно і саме найшов у ньому те, що бажав бачити серед наших сеніорів: змагання з'ясувати своє пластове становище серед старшого громадянства до всіх біжучих проблем. Із признанням треба твердити, що в Сеніорській Ватрі, підхід до цих проблем наскрізь пластовий, правильний. Від чисто теоретичних міркувань переходите до конкретних біжучих питань і шукаєте пластової відповіді на них, шукаєте і находите.

Сміло отже вперед на тому шляху, бо на пластовому сеніораті та на його ідеології лежить важне завдання під сучасну пору: стати міцним, здоровим чинником серед прикрих, хворобливих і хаотичних відносин у нашому громадянстві. Старайтеся об'єднати довкола себе найкращих співробітників цілого нашого сеніорату, та сповняйте важне завдання.

Прошу прийняти сердечні побажання найкра-

щого успіху у Вашій пластовій і громадянській діяльності.

С к о б !
Верховний Пластун

ВІД РЕДАКЦІЇ

До III-ого З'їзду СУПЕ зготовили ми всім нашим пластовим друзям гостинця — Сеніорську Ватру. Мимо скромного змісту та ще скромнішого технічного оформлення наш журнал зустрівся з таким щирим, дійсно пластовим прийняттям, що ми відважились продовжувати розпочате діло даліше та видавати його друком. До нашого сеніорського гурту пристали дружньо й старші пластуни і це вплинуло на зміну назви журналу.

Дякуємо пластовим частинам і поодиноким друзям-сеніорам за прихильний відзив і привіти з приводу появи Сеніорської Ватри. Сподіємося даліше такої пластової піддержки та щиро запрошуємо всіх пл. Сеніорів і ст. Пластунів до співпраці.

С к о б !
Редакційна Колегія

З М І С Т :

Скм. «Сірий Лев»: У день св. Юрія	3
Скм. д-р А. Фіголь: До наших обов'язків на еміграції	4
Пл. сен. В. Р.: Як протиставитися закидам	5
Скм. д-р Є. Ю. Пеленський: Про зацікавлення молоді	6
Коли запалає ватра в Міттенвальді	7
Скм. «Шерш»: Наші вирізки	8
Ст. пл. Л. Ч.: Завдання Ст. Пластунства	10
Скм. Л. Бачинський: Джемборі радості	10
Скм. М. Михайлів: Есперанто і Пласт	11
Міжнародне свято св. Юрія в Регенсбурзі	12
* * * * * З листів до Редакції	12
Від Редакції	